

[H. C. Toff.]

tater; men jeg erindrer, hvordan det gik sidste år, og jeg forventer, ministeren vil afvise at forhandle på det grundlag, som jeg her har skitseret. Hvis regeringen får gennemført forslaget, er jeg af den opfattelse, at man ude i mange landkommuner og især i de kommuner, der er blevet til storkommuner, risikerer, at de sognekommunale grundskyldpromiller forhøjes væsentligt. Jeg spørger derfor ministeren, om man, hvis man afviser vore tanker, da vil medvirke til over for landbrugserhvervet at afbøde virkningerne af høje stigninger i grundskyldpromillen og dermed højere udgifter, omkostninger, i det landbrugserhverv, som er i store økonomiske vanskeligheder i dag.

Baunsgaard: Jeg vil gerne på det radikale venstres vegne udtrykke principiel enighed med den højtærede indenrigsminister i det lovforslag, der foreligger til behandling. Vi har jo fra det radikale venstres side været enige i den beslutning, der er truffet i det høje ting om, at ejendomsskatterne skal overføres til kommunerne, og vi føler, at det er en naturlig konsekvens af denne beslutning, at man også overlader til kommunerne selv at fastsætte denne del af deres beskatning.

Det er klart, at der kan anføres — som det også er sket næsten til overmål i dag — betragtninger over, hvad dette kan komme til at betyde for de forskellige erhvervsgrupper og i særlig grad jo for landbruget. Jeg tror dog, man må gøre sig klart, at de omkostningsproblemer, der vitterlig foreligger i landbruget, ikke hidrører fra den faste beskatning. Det synes, som om man glemmer — med eller uden forsæt — at af landbrugets samlede omkostninger andrager de faste skatter højst omkring 5 pct. Det er altså ikke dér, skoen først og fremmest trykker. Vi mener, det er principielt rigtigt at overlade fastlæggelsen af disse skatter til kommunerne, ikke mindst under hensyn til den forskellige struktur i kommunerne, idet man så har mulighed for at tilgodese de specielle hensyn, der bør tages. Vi kan altså i princippet give tilslutning.

Vi kan også give tilslutning til ministerens forslag om statens tilskud til den amtskommunale grundskyld, der hviler på landbruget. Omend den, som jeg sagde før, kun

udgør en beskeden del af landbrugets omkostninger, har vi ikke noget imod denne bestemmelse.

En ting i forslaget vil jeg gerne understrege som noget, der for os at se har principiel betydning, nemlig at det nu bliver fastslået, at en landbrugsejendom, der ligger i inderzone, skal ansættes til beskatning efter de vurderinger og de regler, der gælder for denne zone. Det må principielt være rigtigt, men det er lige så principielt rigtigt, at man — i erkendelse af, at der er forskel på den jord, der i øvrigt er beliggende i inderzone, og så jord i inderzone, der anvendes til landbrug — giver henstand med betalingen. Det er et sundt og rigtigt princip, synes vi, at en skatteyder, så længe der produceres og investeres, kan udskyde en skattebetaling af den art, der her er tale om, medens det ikke kan være rigtigt, at en sådan skattefritagelse skal gælde, når han frigør kapitalen til forbrug. Vi er altså i princippet enige i det foreslåede; og jeg skal på det radikale venstres vegne kun sige, at vi går til udvalgsarbejdet med en velvillig indstilling. Hvad der i øvrigt må være af enkeltheder, er vi parat til at drøfte i et udvalg.

Poul Dam: Som tidligere ordførere har sagt, er der her tale om en genfremsættelse med gentagelse af mange synspunkter; jeg kan også henvise først og fremmest til mine bemærkninger ved sidste års debat; hertil vil jeg gerne føje, at jeg glæder mig over ministerens stædighed. Det er vist ikke alle, der gør det altid, men jeg gør det i hvert fald i dette tilfælde. Efter det tilbageslag for den sunde fornuft, der skete sidste år i januar, er det rart, at vi her vender tilbage til i hvert fald noget af den.

Man kunne vel her i og for sig gøre sig ret hurtigt færdig med lovforslaget; hvis det gennemføres — hvad der vel er grund til at tro og håbe — ligger ansvaret herefter i kommunerne. Det er i den enkelte kommunalbestyrelse, at slagsmålet skal stå om grundskyldpromillens højde, ganske særlig naturligvis i sognekommunerne, der får den fuldstændige frihed til at ansætte grundskyldpromillen efter behov og tykke, formodentlig også helt ned til nul, således at der rent faktisk ikke bliver opkrævet nogen sognekommunal grundskyld.